

„заесть“ отъ нѣкой учитель, който е билъ безъ работа по това врѣме) се кристализира въ — изгубенъ на халосъ трудъ, а „редовното“ лицеуване на единъ программенъ прѣдметъ създава въ училището и въ съзнанието на ученика една празнина, която парализира всичката училищна работа.

И тъй, традиционното записване въ края на августъ е правѣло невъзможно назначаването и размѣстването на учителитѣ прѣди началото на учеб. година, но министерството съ начина, по който, и съ врѣмето, когато е извършвало своитѣ ежегодни езекуции надъ училища и учители, е унищожавало и малкото добро и редъ, съединими съ тая традиция. Безъ никакви законни и разумни причини то е забавяло или скривало до 25-и и 30-и августъ не само новитѣ назначения, но и мѣстенитѣ, които сж се налагали било отъ негово „уемотрѣние“, било отъ уважени желання на самитѣ учители. Колкото за начина, той би могълъ да се сравни само съ вѣроломствата или грубостта на примитивнитѣ врѣмена, — да не бѣше толкова съзнателенъ и разчитанъ въ ефекта! Вий сте 10 или 15-годишенъ безукоризненъ учителъ въ нѣкой провинциаленъ градъ, и понеже въ края на ваканцията се намирате въ столицата, явявате се при началницитѣ си или при самия министеръ и на далечнитѣ ви загатвания за бъдащи евентуалности ви се отговаря съ най-голѣмо привидно възмущение. И излизате спокоеенъ. Но още не сте пристигнали въ своето далечно гнѣздо — и ви изпрѣварило мѣстене. Ако сте по-наивенъ и новакъ, вий качвате пакъ неразвързанитѣ още пѣтни чанти и назадъ въ столицата. И питате — по стѣнитѣ отговарятъ ли! Дигатъ раменѣ началницитѣ, а министра с „заесть“. — Или вий